

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšera a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **REZIDENT grup AT, s.r.o.**, se sídlem Olšanská 54/3, Praha 3, zastoupen JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2024, č. j. 17 Af 5/2024-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024, č. j. 87/24/5300-22441-712084 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil 8 dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 24. 2. 2022. Správce daně žalobci doměřil daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červen 2018 až leden 2019 v celkové výši 3 894 660 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 778 932 Kč. Žalobci byla za jednotlivá zdaňovací období doměřena DPH a předepsáno penále, jelikož mu na základě provedené daňové kontroly nebyl uznán nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele ROUČKA s.r.o. (poradenské služby, administrativní služby, mzdové účetnictví), neboť žalobce mohl a měl vědět, že se účastnil řetězce zasaženého podvodem na DPH.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Městský soud neshledal na podkladě žalobních námitek důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Ztotožnil se s posouzením věci provedeným žalovaným a na jeho závěry odkázal, neboť žaloba se do zásadní míry kryla s argumentací obsaženou v odvolání. Nepřisvědčil námitce, že nelze neuznat nárok na odpočet daně. Taková možnost vyplývá z práva EU, resp. z judikatury Soudního dvora. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že by nebyl podložen závěr o existenci podvodu v dané věci. K námitce, že dodavatel při spolupráci nevykazoval podezřelé okolnosti a tvrzení správních orgánů, že žalobce nepřijal dostatečná opatření pro to, aby se podvodného řetězce neúčastnil, jsou chybná, městský soud uvedl, že žalovaný se zevrubně zabýval posouzením v rámci tzv. vědomostního testu. V tomto rozsahu akcentoval, že statutární orgán dodavatele, pan Tomáš Roučka, žalobce vzhledem k nestandardním smlouvám fakticky řídil. V této pozici uzavíral ekonomicky nesmyslné smlouvy s dodavatelem, a to za značně nestandardních podmínek. Fakturace k těmto plněním byla zmatečná. Za zcela mimoběžnou označil městský soud argumentaci o tom, že žalovaný nezpochybnil jeho dodavateli daň na výstupu. Ani další námitky neshledal městský soud důvodnými a žalobu proto zamítl. Rozsudek městského soudu je (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů) v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), ve které z valné části uplatnil stejné námitky jako v žalobě. Stejně jako v žalobě akcentoval nemožnost neuznání nároku na odpočet daně. Dále zopakoval nepodloženost závěrů stran toho, že si dodavatel stěžovatele uplatnil fiktivní faktury. Zopakoval i námitku, že v řízení nebyla prokázána jeho vědomost o zapojení do daného podvodu. Nad rámec toho, co bylo obsaženo v žalobě, poukázal stěžovatel na rozpor názoru žalovaného s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Afs 149/2021-82, který dle názoru stěžovatele podporuje jeho tezi o tom, že na stanovených cenách nebylo nic podezřelého. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2022, č. j. 4 Afs 89/2021-74, který dle stěžovatele značí, že nelze dovodit jeho daňovou povinnost ze skutečnosti, že stěžovatel neuhradil daň. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je v podstatě převzetím žalobní argumentace, takovou kasační stížnost však judikatura Nejvyššího správního soudu nepřipouští. Nadto stěžovatel doplnil několik odkazů na judikaturu, tato je však zcela nemístná a týká se jiné situace. Dne 13. 2. 2025 doručil stěžovatel repliku k vyjádření žalovaného, ve kterém nesouhlasil s vyjádřením k žalobě. Převzetím textu žaloby dal stěžovatel najevo, že na své žalobní argumentaci setrvává i přes rozsudek

pokračování

městského soudu. Stěžovatel setrval na svém procesním stanovisku, tedy na zrušení napadeného rozsudku.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud předně souhlasí se žalovaným, že většina stížních bodů je nepřipustná, neboť je pouze zkopírovaným textem žaloby, ve kterém bylo pouze zaměněno slovo „žalobce“ za slovo „stěžovatel“.

[7] Nejvyšší správní soud se touto situací zabýval v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, jakož i v navazující judikatuře. V označeném usnesení zdejší soud akcentoval, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku krajského (městského) soudu, a uvedl: *„Podání nazvané kasační stížnost totiž na svých celkem devíti stranách nijak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Z toho, že jsou celé strany textu doslova převzaty ze žaloby (a nic dalšího v kasační stížnosti není), je zjevné, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12).“* Soud též uvedl, že v případě takového podání není nutné stěžovatele vyzývat na odstranění vad kasační stížnosti: *„Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby NSS hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Takové blanketní kasační stížnosti ve skutečnosti jen oblašují úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody a kromě označení účastníků, napadeného rozsudku a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. v nich nebývá žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ale není určen k tomu, aby soud, který obdrží dlouhý a strukturovaný text tváříci se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností.“*

[8] V navazující judikatuře Nejvyšší správní soud tento názor několikrát následoval, přičemž akcentoval, že z uvedených důvodů může být prohlášena za nepřipustnou též toliko část kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2024, č. j. 4 As 78/2023-40, bod 19, ze dne 13. 12. 2024, č. j. 3 As 60/2023-58, bod 33, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, bod 33, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 3 Afs 154/2023-48, bod 10). Pro úplnost lze též uvést, že Nejvyšší správní soud již v samotných počátcích svého rozhodování judikoval, že nepřipustná může být i jen část kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004-106).

[9] S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat stížní argumentací, která je shodná s argumentací žalobní. Tu považuje soud za nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, ze dne 14. 11. 2024, č. j. 3 Afs 154/2023-48 atp.).

[10] V rozsahu zbývajících námitek pak Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

[11] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Afs 149/2021-82, není s to zvrátit závěry městského soudu ani žalovaného. Nejvyšší správní soud se v něm totiž zabýval problematikou stanovení cen mezi spojenými osobami ve smyslu zákona o dani z příjmů. Jeho závěry nejsou aplikovatelné na souzenou věc, kdy stěžovateli nebyl uznán odpočet DPH z důvodu účasti na podvodném řetězci.

[12] Pokud pak stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2022, č. j. 4 Afs 89/2021-74, ani tento neřeší identickou skutkovou situaci. Zabývá se totiž problematikou posouzení hmotněprávních podmínek uznání odpočtu na DPH a důkazního břemene ve vztahu k prokázání jejich splnění. Již městský soud se v bodě 57 svého rozsudku zabýval identicky koncipovanou žalobní argumentací, kterou odkazem na uvedený judikát stěžovatel nyní toliko rozvíjí, a uvedl: „Zcela mimoběžná je argumentace žalobce, že u jeho dodavatele nebyla zpochybněna plnění na výstupu. V projednávaném případě je u žalobce řešen podvod na DPH, nikoli nesplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně, tedy zda bylo plnění žalobcem skutečně přijato. Pokud by plnění bylo fiktivní, pak by byl nárok na odpočet DPH odepřen z tohoto důvodu, otázka daňového podvodu by se tím stala bezpředmětnou.“ Uvedené přitom zcela odpovídá judikatuře Soudního dvora Evropské unie, která akcentuje, že uznání splnění hmotněprávních podmínek, resp. faktické uskutečnění plnění je nutným předpokladem neuznání odpočtu na DPH z důvodu účasti na podvodu. Situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem, je výjimkou z principu, že při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu tento nárok přiznán (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a Péter Dávid*, bod 41, či např. rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 7. 2016 ve věci C-332/15, *Giuseppe Astone*, bod 50).

[13] Jak již přitom bylo výše naznačeno, dalšími námitkami se již zabýval městský soud, přičemž stěžovatel proti nim nevznáší žádnou relevantní argumentaci. Z procesní opatrnosti soud dodává, že městský soud přezkoumatelně vypořádal nosné žalobní námitky, resp. jádro žalobní argumentace (založené na obecné polemice se závěry žalovaného), přičemž se nedopustil ani žádných vad, ke kterým je soud povinen přihlížet *ex officio* (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[14] Z uvedených důvodů soudu nezbylo než kasační stížnost zamítnout (§ 110 odst. 1 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 As 78/2023, sp. zn. 3 As 60/2023, sp. zn. 2 As 321/2023 atp.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

pokračování

[15] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a nadto se jí výslovně vzdal (č. l. 30 ve spise soudu).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu